

Titel	Voetballer met tijdelijk contract in India is belastingplichtig in Nederland
Nummer	49 / 2773
Trefwoorden	loon, duurzame band, woonplaats, verrekeningsmethode
Belastingjaar/tijdvak	2014
Brondocumenten	Gerechtshof Amsterdam 9 oktober 2018, nr. 17/00538
Wetsartikelen	AWR - art. 4, Verdrag Nederland-India - art. 17
Auteur	dr. D. Molenaar
Publicatiedatum	06-12-2018
NTFR	
Rubriek	Inkomstenbelasting diversen
ECLI	ECLI:NL:GHAMS:2018:3917

Samenvatting

Belanghebbende is een beroepsvoetballer. Hij staat gedurende geheel 2014 ingeschreven op een adres in Nederland. In oktober 2014 is belanghebbende met een Indiase voetbalclub overeengekomen om daar twee maanden te voetballen. In die periode verbleef belanghebbende in een hotel. Zijn echtgenote en kinderen bleven in Nederland wonen. Het hof oordeelt dat belanghebbende in Nederland als binnenlands belastingplichtige inkomstenbelasting verschuldigd is over het in India verdiende loon. Het hof acht daartoe van belang dat belanghebbende gedurende een korte periode van slechts twee maanden in India heeft verbleven in een hotel, waarbij zijn gezin in de woning in Nederland achterbleef. Dit zeer tijdelijke karakter van het verblijf in India vindt bevestiging in de gesloten contractduur; er is sprake van een tijdelijke tewerkstelling onder terbeschikkingstelling van een hotelaccommodatie voor de contractduur. Daaraan doet niet af dat een verlenging van het contract vanwege een ernstige blessure niet is doorgegaan. De aan de intermediairs betaalde vergoeding dient naar het oordeel van het hof aangemerkt te worden als genoten loon.

(Hoger beroep ongegrond.)

Commentaar (Molenaar [1])

In 2014 duurde het seizoen van de Super League in India slechts twee maanden, van 23 oktober t/m 22 december. Er deden acht ploegen mee, dus de competitie was met veertien wedstrijden klaar. Voetbal is dan ook een kleine sport in India, na cricket en hockey, al wordt er inmiddels wel jaarlijks een volwaardige competitie in het hele land gespeeld.

Voor deze Nederlandse voetballer betekende twee maanden naar India niet dat hij zijn fiscale woonplaats had verhuisd, zeker niet omdat zijn vrouw en kinderen in Nederland bleven wonen en hij in India alleen in een hotel had gezeten. Dus is de conclusie dat hij inwoner van Nederland was gebleven, het Indiase salaris hier moest aangeven en weliswaar voorkoming van dubbele belasting kreeg, maar toch Nederlandse belasting moest bijbetalen.

Een voetballer is normaliter in dienstbetrekking bij een club. Toch geldt hier niet art. 15 (werknemers) maar art. 17 (sporters/artiesten) van het belastingverdrag met India, zoals blijkt uit de eerste zin van art. 17. Voor de heffing in India maakt dit geen verschil, maar wel voor de voorkoming in Nederland, want de voetballer krijgt volgens art. 23, lid 2 en 3 van het verdrag geen vrijstelling van Nederlandse belasting zoals hoort bij art. 15, maar slechts verrekening zoals is bepaald voor art. 17. Dit is bevestigd in HR 7 mei 2010, nr. 08/02054, NTFR 2010/1157 (voor een Zweedse voetballer). Dat is oneerlijk, want de aanbeveling van de verrekeningsmethode door de

OESO is gedaan met zelfstandige sporters en artiesten in gedachten, omdat die vaak tegen een laag brontarief belast worden en met de vrijstellingsmethode in het woonland een oneigenlijk voordeel zouden kunnen halen. Maar voor sporters-/artiesten-werknemers is dat niet het geval en zou wat mij betreft de vrijstellingsmethode moeten gelden. De staatssecretaris van Financiën zou deze ongelijkheid kunnen oplossen door eenzijdig vrijstelling voor hen toe te staan, net als hij gedaan heeft voor directeurs/commissarissen (resolutie van 11 juli 1994, nr. IFZ94/779) en werknemers in Golfstaten (besluit van 7 september 2017, nr. IZV 2017-000015971, NTFR 2017/2345).

Oneerlijk is ook dat de commissies van de twee intermediairs niet aftrekbaar zijn c.q. bij het belastbare Indiase loon worden geteld. Voor werknemers zijn beroepskosten sinds de Belastingherziening 2001 niet meer aftrekbaar en dat heeft staatssecretaris Vermeend toen door het parlement gekregen met de toezegging dat kostenvergoedingen van de werkgever wel onbelast zouden blijven. Want als de werkgever bereid was die vergoeding te geven, waren het ook echte kosten. Inmiddels zijn we met de werkkostenregeling (WKR) helemaal afgezaakt en accepteren we – zogenaamd vanwege vereenvoudiging – dat bepaalde kostenvergoedingen belast worden. Het hof is hiermee ook al behept, want het noemt de commissies ‘inkomensbesteding’, terwijl het natuurlijk niet-aftrekbare beroepskosten zijn.

Ook in Nederland zijn in het voetbalgebeuren commissies voor intermediairs inmiddels niet meer vrij te vergoeden, zoals blijkt uit de vaststellingsovereenkomst die de KNVB onlangs met de Belastingdienst is overeengekomen en waarbij clubs zich kunnen aansluiten. Ze krijgen daarmee vrijwaring voor het verleden, maar moeten in de toekomst de betaalde commissies inclusief btw als loon bij de spelers belasten. Een voorbeeld dat de WKR voor weliswaar democratisch gelegitimeerde, maar toch oneerlijke belastingheffing zorgt.

Volgens de regels heeft het hof hier een terechte uitspraak gedaan, maar op twee punten betaalt deze voetballer meer belasting dan in een eerlijk stelsel zou horen.

[1]Dr. D. Molenaar is werkzaam bij All Arts Belastingadviseurs en verbonden aan de vakgroep Fiscaal Recht Erasmus Universiteit Rotterdam.

Datum: 7-12-2018

Bron: <https://www.ndfr.nl/NTFR/Details/NTFR2018-2773>

Copyright - Sdu - Alle rechten voorbehouden.